

12/2/86

Ο Μαιντορόρ και τα τραγούδια του Ντυκάς ή Λωτρεαμόν έναις ποιητής έξω από την ιστορία

Εζησε μόνο 24 χρόνια
Σημάδεψε την ποίηση

Αν αναζητήσει κανείς πληροφορίες γι' αυτόν στο «Λαρούς», τουλάχιστον στην ελληνική έκδοση, θα βρει κάπου τέσσερις ή πέντε σειρές όλες κι όλες: Λωτρεαμόν ή Ισιντόρ Ντυκάς, έτος γέννησης και θανάτου, δυο έργα, που άφησε πίσω του, τον χαρακτηρισμό πως ανήκει στους «καταραμένους» ποιητές κι ακόμη πως ήταν ένας από αυτούς που οι σουρεαλιστές θεωρούν προδρόμους τους.

Τέσσερις - πέντε γραμμές γιά έναν ποιητή, που σήμερα θεωρείται μέγιστος, τουλάχιστον όσον αφορά στον έπηρασμό της νεότερης ποίησης. Ας σημειωθεί πως ο Ισιντόρ Ντυκάς, ο επιλεγόμενος κόμης του Λωτρεαμόν, δεν έζησε παρά μόνο 23-24 χρόνια, στον προηγούμενο αιώνα. Κι ακόμη δεν υπάρχει καμία φωτογραφία του, ούτε και πολλές πληροφορίες γιά το άτομο του. Πολλά, ωστόσο αποκαλύπτονται γι' αυτόν στο έργο του «Τα τραγούδια του Μαιντορόρ».

Ενα περίεργο άτομο, ιδιόρρυθμο, κλειστό, περιφρονητικό γιά τους συνανθρώπους του, ένα άτομο που δεν ήξερε να γελά, αλλά που από την άλλη μεριά, σ' ένα εξαιρετικά σύντομο χρονικό διάστημα, σύνθεσε δυο έργα τόσο βασικής σημασίας γιά την εξέλιξη της ποίησης, να τί ήταν με δυο λόγια αυτός ο Λωτρεαμόν.

Παιδικά χρόνια στο Μοντεβινιέτο

Οι Ντυκάς κατόντων από τα Άνω Πυρηνία και ο πατέρας του ποιητή έζησε πολλά χρόνια στην Πασαουάιν. Ο φωνασαί

Από τόν Γιάννη Σβορώνο μέχρι τó 1960 Οί πρωτοπόροι στήν άφραίρεση ζωγράφοι τής Θεσσαλονίκης

Η πρώτη τριάδα καί οί καλλιτέχνες
πού άκολουθήσαν τήν ίδια πορεία

Σήμερα άρκετοί ζωγράφοι τής Θεσσαλονίκης, παλιότεροι και νεότεροι χρησιμοποιούν τήν «άφραίρεση» στή ζωγραφική. Ωστόσο, τώρα και ή πληροφόρηση είναι μεγαλύτερη, αλλά και τό πρόχώρημα έχει ολοκληρωθεί. Υπήρκαν θέααία κάποιου πρωτοπόρου και στο είδος και πάνω στο θέμα αυτό ή Αγγλική Σαχίνη και ή Αλεξάνδρα Γουλάκη - Βουτυρά έχουν γράψει μιά αξιοπρόσχετη έργασία, πρόσφατα.

Αν αναζητούσε κανείς τούς πρώτους που έφταναν τό «άφρημένο» στή ζωγραφική, θα έπρεπε νά γυρίσει πίσω, τό 1944, τότε που έγινε στό άνωπρωαία Εύρωπιάδ ή έκθεση τών Πεντίκη, Τσίκε, Ιατρού, Σβορώνου, Σαχίνη, Παπαδόπουλου, Εξέλλου, ά «κώχλος» άποτέλεσε ένα θέμα και μιά ελθόρρηση πός τήν κατεύθυνση αυτή. Είναι γνωστό ότι στήν προχωρημένη ζωγραφική, στο χώρο τής άφρημένης, πρώτος στόθηκε ο Γιάννης Σβορώνος, ένας καλλιτέχνης που μεγάλωσε στή Θεσσαλονίκη και άσχολήθηκε νωρίς με τις γραμικές τέχνες, με άριστες επιδόσεις. Οι μακέτες του Σβορώνου γιά άφαιρας και έντυπα της μεταπολεμικής ΔΕΘ άναγόνται στις άρχές της δεκαετίας τού 1950 και δείχνουν καθαρά τις τολμηρές συνθέσεις του.

Σχεδόν παράλληλα, προχώρησε και προσώρησε στήν «άφρημένη» ζωγραφική ο Νίκος Σαχίνης και λίγο άργότερα ο Χρήστος Λεφάκης, που έδειξε μάλιστα και μιά έντονη προσωπεία νά διερευνήσει τό ρόλο των υλικών στό τελικό εικαστικό άποτέλεσμα. Από τήν Αθήνα, αλλά και από τό έξωτερικό έρχονταν όλο και πικνότερα τό μηνύματα, ενώ τό ταξίδια σε ένενες χώρες έγιναν ευκολότερα και πικνότερα. Ήταν φυσικά, λοιπόν, νά υπάρξει ένα έντυπιακό προχώρημα στήν έννημερη γύρω από τό μοντέρνα εικαστικά κίνηματα της Εύρώπης, αλλά και τού Νέου Κόσμου. Κι άκόμη έγιναν πιά προσιτές και γιά τούς Θεσσαλονίκιους οι σπουδές στό έξωτερικό. Όλα αυτά βοήθησαν νά έμφανισθούν και στήν

Θεσσαλονίκη τολμηρά θέματα στή ζωγραφική, που πολλά εκφράστηκαν μέσω έκθέσεων που άργάνασαν ή «Τέχνη» αλλά και ο ήμος τής πόλεως.

Οί νεότεροι

Μετά τούς τρεις ζωγράφους, που αναφέραμε, αλλά και παράλληλα με αυτούς, έμφανίστηκε μιά νεότερη γενιά καλλιτεχνών με πιά τολμηρές (μερικοί) απόψεις και παραγωγές.

Οι καλλιτέχνες αυτοί θά μπορούσαν νά χωριστούν σε εκείνους που έμειναν πιστοί μόνο στήν νεοτερική ζωγραφική και σε κείνους που δοκίμασαν τις ικανότητες τους και σε αυτά τό κλίμα, αλλά δεν έχασαν τήν εικονική τέχνη. Φυσικά, όλοι, σε ένα πρώτο στάδιο ξεκίνησαν από πιά συντηρητικά έργα.

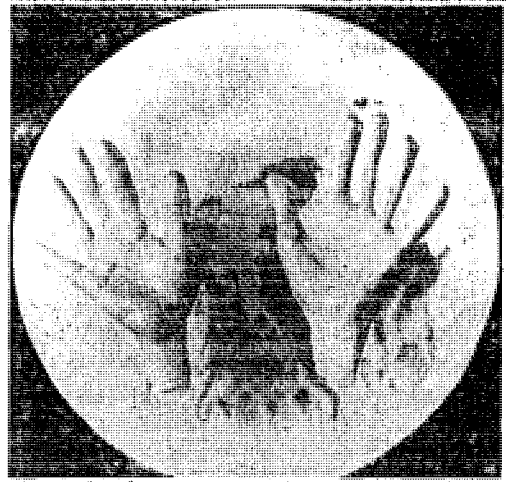
Ο Στάθης Λογοθέτης που δεν ζει πιά στή Θεσσαλονίκη, ήταν από τούς πιά τολμηρούς εικαστικούς καλλιτέχνες. Πολύ σύντομα έδειξε ότι τόν άπασχολούσε ή σύγκρουση με τό υλικό. Χρησιμοποιώντας διάφορα υλικά, έφτανε στό σκίσιμο, στό πλύγμα τής ύφης του και στήν προσπάθεια έπανασύνδεσης ή άποκατάστασης, με φανερές πόντιες τις πληγές που δημιουργούσε ή ρήξη.

Ο Σωτήρης Σεράδουλος είχε μιά δική του προσωπική ζωγραφική όπου κατέληξε σε μιά προτίμηση πός τό γεωμετρικό σχήμα, κυρίως τόν κύκλο και τό τετράγωνο, πολλές φορές με μιά τάση επανάληψης και (έπομένως) διερευνήσεως τού θέματος και τών προβλημάτων του. Τό χρωμάτιστο του είναι νόμιμα τεφρό, αλλά σε διάφορες περιόδους ο κύκλος πλουτίζεται με περιεχόμενο, με σχήματα πάλι γεωμετρικά, πάλι

«άφρημένα».

Αντίθετα ή κώνα Μανωλεδάκη έδειξε από πολύ νωρίς πως τό μη παραδοσιακό στοιχείο τής άπασχολούσε κατά άλλη έννοια. Χρησιμοποιώντας έπιμονα τό καλά, έδινε

έναν άλλο ζωγράφο, που ή ηλικία του θά τόν κατέταξε στους ζωγράφους της γενιάς τού Παράλη και τού Λεφάκη, δημιουργούσε έναν δικό του εικαστικό κόσμο, κι αυτός άποτέλεσμα άναζητήσεων μορφών και υλικών. Ο Χρήστος Λεφάκης, ήταν μιά

Η έννοια καί ζωγράφος Σωτήρης Σεράδουλος. Τό έργο τής ετερότητας, ά μέγιστο, μιά ανθρώπινη παρουσία.

κή κατάσταση, σε μιά συνεχή εξέλιξη. Εχοντας μαθητεύσει κοντά στον Λεφάκη, ή ζωγράφος άσχολήθηκε με τήν χρήση και τόν συνδυασμό τών υλικών σε σημεία που ή τάση αυτή νά έπηρεαζόταν και τό περιεχόμενο τών έργων τής.

Τά ίδια χρόνια με όλους αυτούς, πολύ ένδιαφέρουσα καλλιτεχνική προσωπικότητα που άφησε πίσω του πλούσιο έργο.

Ο Κώστας Λαχάς, αυτοδίδακτος κί πολύμορφος σάν καλλιτέχνης (ήθοποιος, ζωγράφος, πεζογράφος), από τήν άρχή προτίμησε τήν «άφαιρητική» ζωγραφική, χρησιμοποιώ

ντας άγκους και σκούρα χρώματα, δημιουργώντας έναν κόσμο όπου ύπόγειες άναμοχλεύσεις σχηματίζουν άπρόσιτες μορφές ή άκόμη και άπώθητες.

Οί άλλοι

Με τήν «άφαιρεση» άσχοιλήθηκαν και άλλοι ζωγράφοι όπως ή Κλειώ Νάτσι, ο Στέλιος Μαυρομύτης ή και ο Λουκάς Βενετούλιας και ο Γιώργος Κονταδόκης, μάλιστα με αξιοπρόσχετες επιδόσεις, αλλά και με ένδιαφέροντες προβληματισμούς. Ωστόσο, ή βοσκή γραμμή τής ζωγραφικής του έμενε πάντα στό εικονικό έργο.

Σήμερα ο άριθμός τών νέων καλλιτεχνών που πειραματίζονται στό «άφρημένο» και δημιουργούν πάνω σε αυτό είναι άισθητά μεγαλύτερος. Ωστόσο, γνωστό έχει νά προσέξει κανείς τούς πρωτοπόρους αυτούς της τάσης, να τούς μελετήσει και νά μελετήσει και τις συνθήκες κάτω από τις όποιες δημιουργήσαν τό έργο που μιά άφησαν. Έχει, πιστεύουμε, ιδιαίτερη σημασία νά διερευνήσει κανείς γιατί ο Σβορώνος από τό χρόνια της κατοχής άκόμη, με παρτα τών Πεντίκη, τόν Ιατρού κ.ά.π., τάλμησε νά εκφραστεί με τρόπο που τότε δεν εταν γενικά άποδεκτός - τό αντίθετο μάλιστα. Επίσης θά έπρεπε νά διερευνήσει κανείς τήν πορεία τού Σαχίνη και τού Λεφάκη, που, περισσότερο ο δεύτερος, έκαναν μιά τολμηρή στροφή στή ζωγραφική τους αντίληψη, πράγμα που, γιά παράδειγμα, δεν θέλησαν νά κάνουν ο Ρέγκος κι ο Παράλης αλλά και άλλοι νεότεροι.

Σίγουρα υπάρχουν έξωτερικές επιδράσεις, αλλά δεν θά πρέπει νά ξεφυγίμε από τήν κριτική ή ύπαρξη μιάς έσωτερικής άναγκαιότητας που ένιωσαν, όπως είναι φανερό, οι ζωγράφοι αυτοί. Η γενιά που άκολουθούσε είχε, μάλλον, ένα έντονο βάθος που νά σπρίξει τήν μοντέρνα τέχνη, χωρίς, θέααία, αυτά νά μείνουν τήν άξία τού έργου που έπείλεσαν, από τό 1960 και γιά μιά πρώτη δεκαετία.

Τά νέα
βιβλία

Μπάμπη Κλάρα,
«Η περιπέτεια ενός
άνθρώπου τού 20ού αιώνα»

Με τό βιβλίο αυτό ο Κλάρας κλείνει τήν πεζογραφική τριλογία που άρχισε με «Τό παρμυθί ενός λαού που δεν είναι παρμυθί» και συνεχίστηκε με τό «Αδελφός μου ο Άρης». Πρόκειται γιά μιά μυθιστορηματική βιογραφία μιάς πολυκύαντης ζωής, με νεανικούς ένθουσιασμούς, φοιτητικούς άγώνες, κοινωνικές μάχες και κομματικές άπογοητεύσεις. Παράλληλα, στό βιβλίο δίδονται φιλολογικές επιδόσεις και φιλοσοφικές άνιχνεύσεις. Άνιστορείται ή ζωή ενός άπλου, αλλά και διανοούμενου ανθρώπου, αλλά εκφράζει και πολλά άλλα πρόσωπα, που όνθουν στήν ίδια ή παρόμοια κατηγορία τού βασικού ήρωα. Μέσα από τις σελίδες τού βιβλίου ξετυλίγονται τά γεγονότα τού 20ού αιώνα με τούς πολέμους, τις δικτατορίες, τις έπαναστάσεις, τά προχωρήματα και τις άπισθοδρομήσεις, τήν κατοχή και τήν άντίσταση, τις άνακοίνες και τά προχωρήματα. Ετοι, δίδονται παράλληλα δυο τοιχογραφίες, ή ιστορική και ή μυθιστορηματική. Τό βιβλίο τού Μπάμπη Κλάρα, συμπληρώνεται από άριστες φωτογραφίες - ντοκουμέντα. (Εκδόσεις «Δωρικός»).

Παν. Δρακόπουλου,
«Μεσαοίονες», έλληνιστές
και δυνάεις

Ενα πολύ ένδιαφέρον βιβλίο που άρχίζει από τήν προφητεία τού Νίκα, προχωρεί στό ιστορικό χρώμα, στήν άρχαία Ελλάδα, στή Ρώμη, στους άγώνες τών Ελλήνων με τό Ισλάμ, στήν κατάσταση που επικρατούσε στή Δύση κλπ. Τό βιβλίο δεν είναι ιστορικό, αλλά, όπως τό χαρακτηρίζει και ο ύπότιτλος του «Φιλοσοφία και προφητεία», δίνει στό χρόνο που έζητάμε μιά διάσταση περισσότερο μελέτης και σκέψης, κρίσεων και συμπερασμάτων. Τά βιβλία κοσμείται από πολλά σχέδια και εικόνες. (Εκδόσεις «Εποπτεία»).

Εφης Κανουλίδου:
Δύο βιβλία
ιστορικής έρευνας

Ουσιαστικά πρόκειται γιά δύο σύντομες έργασίες που έρευνούν θέααία τής Θεσσαλονίκης, κάπως μεθοδία. Η μεγαλύτερη και με πιά σημαντικά στοιχεία έργασιο τίτλοφεται «Νεκροταφεία τής Ελληνικής άρθόδοξης κοινότητας Θεσσαλονίκης Εύαγγελία» και παρουσιάζει τό ιστορικό της ίδρυσης τού νεκροταφείου, μνημώα και έγγραφα τού προηγούμενου αιώνα, κατάγχα των πρώτων άγοραστών οίκογενειακών τάφων, κ.ά. Η δεύτερη έργασία τίτλοφείται «Υμνηρείες κηδείων στή Θεσσαλονίκη τού 19ου αιώνα. Δημιουργία τών γραφικών κηδείων» και δίνει σημαντικά (και διασκεδαστικά) στοιχεία γύρω από τό θέμα. Οι δύο αυτές λιγοσέλιδες εκδόσεις συμβάλλουν στήν καταγραφή της ιστορίας τής Θεσσαλονίκης στό τελευταίο έκατό χρόνια.

Ο ήμος Θεσσαλονίκης προτείνει Προσπάθεια τής αυτοδιοίκησης

ΤΡΟΠΟΙ ΚΑΙ ΤΕΧΝΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΑΞΙΟΠΟΙΗΘΕΙ ΤΟ ΝΤΟΠΙΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ

Μετά τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς τῶν ταινιῶν τῆς «Φίνος Φίλμ», τὸν μισοῦσαλ τοῦ Δαλιανίδου καὶ τὸν πατριωτικῶν ἐργῶν τὸν Τζοίμης Πάρις, ἡ ἐλληνικὴ κινηματογραφία πέρασε χρόνια κρίση, με ἐλάχιστες ἐκλάμψεις, μέχρι τὰ πρόσφατα χρόνια, οἷου παρατηρήσιμὰ μὴ κινητικότητα, με –πλειοψηφικὰ– πολλές κακὲς ἐμπορικὲς ταινίες καὶ λίγες καλές, ἀλλὰ μὴ ἐμπορικές.

Οὐνάμα σκηνοθετῶν, ὅπως τοῦ Ἀγγελόπουλου, τοῦ Φέρρη, τοῦ Παρρά, τοῦ Πανουσόπουλου καὶ ἄλων, ἔδωσαν ἐξαιρετικὰ δειγμάτων δουλειᾶς, ποὺ ἔτυχαν καὶ διεθνούς ἀνογνωτῆς καὶ ἐπιβράβευσης, ὡστόσο ἡ γενικότερη κατάσταση τοῦ τομέα τῆς χώρας, περιορίζει τὴ δυνατότητα εὐρύτερης ἀνάπτυξης, με ἀποτέλεσμα καὶ σήμερα ἀκόμη ὁ ἐλληνικὸς κινηματογράφος νὰ ἐξοικονομεῖ νὰ κορινθοιάζει. Μὲ τὰ νομοσχέδια γιὰ τὴν «προστασία τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης καὶ ἐνίσχυση τῆς ἐλληνικῆς κινηματογραφίας», ποὺ, ὅμως, μάλλον δὲ ἐπρεπε νὰ φέρει τὸν τίτλο «...στὴν Ἀθήνα».

Ἡ ἀντίληψη ὅτι «Ἑλλάδα εἶναι ἡ Ἀθήνα» φαίνεται ἐπικρατήσας καὶ στὸ συγκεκριμένο νομοσχέδιο, ἀφοῦ μὴ ἀπὸ τῆς χαρακτηριστικῆς ἀουσιᾶς ποὺ εἶναι ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἀπουσία ἀποσπρόβητος πρόσκλησης γιὰ μὴ ἀποκεντρωτικὴ λειτουργία, παρουσία καὶ ἐνίσχυση τῶν τοπικῶν κινηματογραφικῶν δυνατοτήτων καὶ δραστηριοτήτων. Εἰδικότερα, γιὰ μὴ πᾶλη ὅπως ἡ Θεσσαλονίκη, τοῦ 1.000.000 κατοίκων, ποὺ ἐπιπρόσθετα φέρνει καὶ τὴν ἄνομοια τῆς συμπεριφορᾶς καὶ ἀσέχως τῆς τῆς δυνατοτήτες καὶ προσωπικῆς τῆς, τὸ κινηματογραφικὸ πορὲλδὸν καὶ παρὰ καὶ ἰδιαίτερα τῆς σημαντικῆς καὶ ἐντυπωσιακῆς παρουσίας ἐπαγγελματιῶν καὶ καλλιτεχνῶν τῆς κινηματογραφίας, εἶναι ὁδονότιος αὐτῆς ἡ πολιτικὴ τῆς τέλειᾶς ἀπουσίας παροχῆς δυνατοτήτων γιὰ ἐνίσχυση καὶ προστασία τῆς τοπικῆς παραγωγῆς καὶ γενικότερα τῆς κινηματογραφικῆς δραστηριότητος.

ΠΟΥ ΣΤΟΧΕΥΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ δημιουργία τοῦ γραφείου κινηματογραφίας τοῦ δήμου Θεσσαλονίκης, ποὺ σὺν ἰδεῶ ἀριθμῶν ἀρκετὰ χρόνια, ἐξελίσσεται σὲ διὰρκεια τῶν «Δημιπρωτῶν», ὡστόσο ἐπιταχύνθηκε γιὰ τὴν πιθανότητα δυνατοτήτων τροποποιήσεων ἡ προσθηκῶν στὸ νομοσχέδιο, με σκοπὸ τῆς στήριξη τοῦ ντόπιου καλλιτεχνικοῦ καὶ ἐπαγγελματικοῦ δυναμικοῦ, ὡστε αὐτὸ νὰ παραμείνει καὶ νὰ δημιουργηθῇ στὴν πόλη του. Μεταξὺ τῶν προτάσεων τοῦ γραφείου αὐτοῦ τοῦ δήμου, περιλαμβάνονται καὶ οἱ

ἑξῆς:

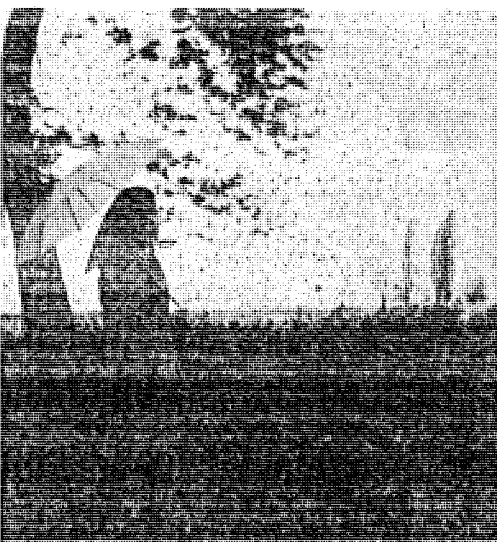
Νὰ προβλεφθεῖ ποσοστὸ στὸ σύνολο τοῦ 60% ποὺ διατίθεται στὸ ἐλληνικὸ κέντρο κινηματογραφίας, τὸ ὁποῖο θὰ δέσποισι τῆς τοπικῆς ὁργανωμένες δυνατότητες καὶ ἰσχυροῦ ἐκεῖ ὅπου ἡ τοπικὴ αὐτοδιοίκηση ἔχει τὴν ὁργανωτικὴ καὶ τεχνικὴ υποδομὴ νὰ διαμορφώσῃ ἀποκεντρωμένη πολιτικὴ στήριξη τῆς κινηματογραφίας. Νὰ προβλεφθεῖ ποσοστὸ ποὺ θὰ διατίθεται γιὰ χρηματικὰ βραβεῖα στὸ φεστιβάλ κινηματογράφου, γιὰ τὴν διαφορετικὴ, ὁ θεσμὸς περιωριστοῦται σταδιακὰ. Νὰ προβλεφθεῖ ἡ χρηματοδότηση ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ κέντρο κινηματογράφου, ἡ ἐπιδότηση, ἡ συμμετοχὴ καὶ συνεργασία καὶ τῶν ἀντιστοιχῶν δραστηριοτήτων τῶν γραφείων κινηματογραφίας τῆς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης. Νὰ ὁριστεῖ συγκεκριμένο καὶ ἡ ἡθικὴ καὶ ἡ ὁλικὴ ἐνίσχυση τῶν κινηματογραφικῶν λεσχῶν καὶ τῶν κινηματογραφικῶν δραστηριοτήτων ἀποκελιστικῆς εὐθύνης τῆς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης. Νὰ ἀπαγορευθεῖ ἡ χρῆση τοῦ βίντεο σὲ δημόσιους χώρους, ποὺ εἶσι καὶ ἄλλως καὶ δὲν ἐκπληροῦν τὴς προϋποθέσεις ἀσφαλοῦς λειτουργίας τῶν κινηματογράφων καὶ τοῦς ἀνταγωνίζονται, εἰδικὰ στὴν ἐπαρχία, σὲ ὁλοκληρωτικὰ θεσμὰ. Προτείνεται ἡ ἰδρυση δύο ἀνωτάτων ἐθνικῶν ἰνστιτούτων κινηματογραφίας με ἔδρα τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Θεσσαλονίκη, ἀπὸ ὅπου θὰ θγαίνων πτυχιστοὶ σκηνοθέτες, διευθυντὲς φωτογραφίας κ.ά.

ΠΩΣ ΤΑ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

Χρητικὰ με τὴ λειτουργία τῆς τῆς δραστηριότητες τοῦ γραφείου κινηματογραφίας τοῦ δήμου Θεσσαλονίκης, συζητήσαμε με τὸν πρόεδρο τῆς πολιτιστικῆς ἐπιτροπῆς κ. Σαλιππητῆ καὶ τὸ μέλη κ. Κατωῦ καὶ κ. Κουλιόδρου. Οἱ κ. Σαλιππητῆ, τοῖς τῶν ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη, ἐκτός ἀπὸ δευτέρη μεγαλύτερη πόλη τῆς χώρας, εἶναι καὶ πόλη, ἰσως ἡ μόνη στὴν Ἑλλάδα, με δικὴ τῆς πολιτιστικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς προσωπικότητα, ἀνέφερε ὅτι εἶναι ἀδιανόγητα νὰ ἀγνοεῖται, στὸ ὑπὸ συζήτηση νομοσχέδιο. Καὶ πρόσθεσε:

«Εἶτε με τὴ λογικὴ τῆς ἀποκεντρωσῆς, εἶτε γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ δημοτικοῦ τῆς πόλης, πρέπει νὰ ληφθοῦν ὑπόψη οἱ προτάσεις μας, ἐφ'ὅσον στὸ νομοσχέδιο δὲν προβλεπεται δραστηριότητα γιὰ τὴν τοπικὴ αὐτοδιοίκηση. Ἡ Θεσσαλονίκη, με τὸ πλῆθος δημοτικῆς τῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ πλῆθος νέων θεατῶν, ποὺ

ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφία τοῦ κόμμου καὶ γεμίζει τὴς αἰθουσῶς κινηματογράφων, θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπιθεῖ διαφορετικὰ, σὲ τελείως ἐκχωρητὴ βάση ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο πολιτισμοῦ, με τὴν παροχὴ δυνατότητων γιὰ ἀνάπτυξη τοῦ δήμου, ποὺ θὰ ἀποτελεῖ κέντρο τῶν δραστηριοτήτων, ὅπως θὰ πρέπει νὰ εἶναι καὶ οὐσιαστικὴ –σὲ ὅλα τὰ ὅργανα– ἡ

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Τόκκου Κωνσταντίνου «Παραπλοῦς», ἐκπαινετὴς δημιουργία τῆς Θεσσαλονίκης στὸ χώρο τοῦ κινηματογράφου.

συμμετοχὴ τοῦ, στὸ φεστιβάλ ἐλληνικοῦ κινηματογράφου τῆς Θεσσαλονίκης.

«Τὸ γραφεῖο κινηματογραφίας δὲν ἔχει συγκριτικὴν δομὴ καὶ ἀνάγκη χρῆσεως ὅχι μόνο γιὰ τὸ φεστιβάλ καὶ τὴν πόλη, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλη τὴν χώρα, ὅσον ἀφορὰ τὸν ὅμοιο. Οἱ ἐργασίες, γιὰ τὴν πλήρη λειτουργία τοῦ, προχωροῦν ἀπὸ τὰ δυνατόν συντομότερα καὶ ὁλοκληρωτικὰ ἢ ὅτι ὁ προγραμματισμὸς γιὰ τὴς δραστηριότητες τοῦ 1986, ἐνῶ ἔχει γινεῖ ἡ θεσμικὴ λειτουργία (ὑπηρεσία, συνεργασίες, ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ) τὸ πρόγραμμα τοῦ γραφείου ἀφορὰ δύο τομεῖς, τῆς δημιουργίας δυνατοτήτων καὶ εὐκαιριῶν εἰς τὸν δήμου –εἰτε με τὴ βοήθεια τοῦ ὑπουργείου πολιτισμοῦ– γιὰ ἐξοικονομὸ τοῦ ντόπιου δημοτικοῦ τῆς τῆς καθαρὸ κινηματογραφικῆς δραστηριότητες, δηλαδή παραβολῆς, ἀμφερωμάτων, συζητήσεως, σὲ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα. Οἱ ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς στιγμῆς, θὰ γίνονται στὸν «Ελληνοπύργο» καὶ

ἤδη μέχρι τὸ καλοκαίρι, ἔχουν προγραμματιστὴ δύο, διαρκείας μᾶς ἐκδηλώσεις. Ἡ πρώτη παρουσιάσει ταινιών θὰ γινεῖ μέσα στὸν Μάρτιο, πιστεύω.

«Στόχος, πάντως, εἶναι ἡ δημιουργία ἐξ ἐνῶς χώρου πολυκεντρικῶν, με κεντρικὸ χώρο, γιὰ προσβολῆς ταινιών, σινεμα, ἄλλων γιὰ περιοδικὰ –βιβλίο σχετικὰ, συζητήσεων καὶ ἀνα-

ματογράφων», καὶ θὰ γινεῖ κατανοητὸ, πᾶς ἀπὸ τὰ 500.000.000 δρχ. περίπου, τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομοσχεδίου, ἡ Θεσσαλονικὴ δικαιοῦται, ἡθικὰ, ἓνα μέρισμα».

Στὸ θέμα τῆς συμμετοχῆς με ἀπόψεις καὶ προτάσεις, ἄλλων σχετικῶν φορέων τῆς πόλης, ἀναφέρθηκε ὁ δημοτικὸς σύμβουλος κ. Κατωῦ. Λέγοντας: «Ἡ προσωπικὴ μου ἀποψη εἶναι ὅτι ἐμπνευσμένα καὶ με τὴ μορφὴ τοῦ κατεπιγόνους ἥρθε ἡ συζήτηση γιὰ προτάσεις, πᾶν στὸ σχέδιο νόμου, στὴν ἐπιτροπὴ τοῦ δήμου Θεσσαλονίκης, τοῦ γραφείου κινηματογραφίας. Εἶσι, δὲν διατυπώθηκαν ὁλοκληρωμένες ἀπόψεις καὶ δὲν συμμετείχαν οἱ ἐταίριες, ποὺ εἰσάγουν βιντεοκασετὲς καὶ τὰ καταστήματα τοῦ τῆς πούλων, ὅσον ἀφορὰ τὸ ὅμοιο τῆς σωστῆς, δικαίως φορολογίας, ὅπως καὶ δὲν ἀκούστηκαν οἱ ἀπόψεις τῶν γραφείων ἐκμεταλλεύσεως ταινιών, ἀπὸ τὰς ἐταίριες ποὺ εἰσάγουν ἔξενες ταινίες, τὴ δυνατότητα καὶ σὲ ποὺ ἀριθμῶ, ἔχουν νὰ ἀγοράζων ἀντισταθμιστὰ, ἐλληνικές, ὅπως εἶναι αἰτήμα μας, ὡστε νὰ εἶναι οἱ ἀπόψεις καὶ περικρινωμένες».

Ἀναφερόμενος στὴ λειτουργία τοῦ γραφείου κινηματογραφίας τοῦ δήμου, τὰ μέλος τῆς πολιτιστικῆς ἐπιτροπῆς, κ. Κουλιόδρου, τόνισε:

«Ἡ ὁλοποίηση τοῦ γραφείου αὐτοῦ ὀφείλεται στὴν ἀνάγκη ποὺ ὑπῆρχε στὴν πόλη, δημιουργίας λέσχης κινηματογράφου. Τὸ γραφεῖο τοῦ δήμου προτίθεται νὰ δημιουργήσει κῆποιον γενικὸν χώρο, ὅπου θὰ συγκεντρώνονται οἱ σχετικῆς δραστηριότητες τοῦ, γιὰ τῆς ὁποίας ἤδη ἔχουν γινεῖ συζητήσεις με σκηνοθέτες, ἀλλὰ καὶ τεχνικούς κινηματογράφου, με σκοπὸ τὴν ἐξέταση, ἀρκετὰ, καθαρὰ τεχνικῶν θεμάτων. «Πρώτος στόχος μας εἶναι τὰ γραφεῖο νὰ γινεῖ ὑπηρεσία, θεσμὸς καὶ στὴ συνέχεια, σὲ μὴ δευτέρη φάση, νὰ κρατηθεῖ τὸ ντόπιον δυναμικὸ στὴν πόλη. Ἀκόμη, στόχος εἶναι νὰ μὴν ὑπάρξει κίνδυνος ἐμπορευματοποίησης, αὐτὸς ἀλλωστε εἶναι ἓνας λόγος ποὺ δὲν ἔληφθη σ' αὐτὸ τὰ στάδια ἡ βοήθεια ἄλλων κινηματογραφιστῶν ἡ αἰθουσαρχῶν. Τὰ βασικὰ πρόβλημα τῶν χρημάτων ἔχει καλυφθεῖ, ἀφοῦ ψηφίστηκαν κονδυλίου ἀπὸ τὸν προϋπολογισμὸ τοῦ δήμου, γεγονὸς ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ προσπάθεια ἐκινεῖται με δικῆς μας δυνατοτήτων καὶ θὰ συνεχισθεῖ, ἀκόμη καὶ ὅταν τὸ ὑπουργεῖο πολιτισμοῦ δὲν βοηθήσῃ τοιαυτὰ, ὅπως μέχρι στιγμῆς εἶναι γνωστὸ, ἀλλὰ μόνο με τὴν παραχώρηση ὑλικῶν, πρόσβαση σὲ ταινίες καὶ ἄλλα παρόμοια ποὺ ἔχουν συμφωνηθεῖ».

Τὸ πρόβλημα τῆς κινηματογραφίας στὴν πόλη εἶναι τεράστιο καὶ σίγουρα δὲν περιμένει κανεὶς σημαντικές ἀλλαγές, ὁ σύστημα τοῦλάχιστον χρόνου, ἀναμφισβήτητο, τὸ νέο γραφεῖο τοῦ δήμου, ἀποτελεῖ μὴν προσπάθεια βελτίωσης στὸν τομέα αὐτὸ τῆς πολιτιστικῆς ζωῆς.

ΑΓΓ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ

Λεωνίδας Κόναν Ντόουλ «Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Σέρλοκ Χόλμς»

Ἡ ἱστορία τῆς λογοτεχνίας λέγει ὅτι ὁ Κόναν Ντόουλ ἀπέθανε... ὁσπότερ ποτέρας γιὰ τὸ πῶς διέσπασε (τελικὰ) πνευματικὸ παιδί του, Συγκεκριμένα, ὁ συγγραφέας, μετὰ ἀπὸ μὴ σειρά διηγημάτων με κατορθώματα τοῦ Χόλμς, πεθαίνει τὸν ἥρωα του, ὅταν τὸν δόξει νὰ πέσει σὲ μὴν ἄδυσον μαζί με ἓναν ἀπὸ τοῦς χειρότερος ἐχθρούς του, τὸν καθηγητὴν Μερρίντι. Εἶσι «αἰσθων» τὸν ἥρωα ὁ Κόναν Ντόουλ. Ἀλλὰ δὲν ὑπολόγισε σωστὰ. Τὸ κοινὸ ἥθελε νὰ διαδόσῃ καὶ ἄλλες περιπέτειες τοῦ ἀδύρρητου ἰδιωτικοῦ ντετέκτιβ. Εἶσι, ὁ συγγραφέας ἀναγκάστηκε νὰ γράφῃ ἄλλη μὴ σειρά διηγημάτων, με τὸν τίτλο «Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Σέρλοκ Χόλμς», ὅπου ἐναρμόζονται τὴν περιπέτεια στὴν ὄψισον καί... ζωντανεῖται τὸ Χόλμς, ποὺ τὸν ρίχνει στὴ συνέχεια σὲ νέες περιπέτειες ποὺ ἀποτελοῦν τῆς 13 ιστοριῆς τοῦ βιβλίου ποὺ μὴν δίνεται τὰρ μεταφρασμένο ἀπὸ τὴν Τίνα Στεφανοπούλου. (Εκδόσεις «Εξάντας»).

«Ἐλάνη» Εὐρυπιδίου Δισκευὴ γιὰ παιδιὰ

Στὴ σειρά «ἱστορίες ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο θέατρο» ἐκδόθηκε δισκευὴ τῆς «Ἐλάνης» τοῦ Εὐρυπιδίου ἀπὸ τὸ Μάνο Κοντολόντο ποὺ ἀφηγεῖται τὴν ἱστορία τῆς ὁποίας Ἐλάνης, ποὺ βρίσκεται στὰ παλὰ τὸ Πρωτέα, στὴν Ἀίγυπτο. Εκεῖ ἐπεφύκει ναυαγὰς ὁ ἵντρας τῆς Μενέλαος. Τὰ ζευγάρια με πονηρὰ καταφέρνει νὰ ἐξφύγει ἀπὸ τὰ Θεοκύβητος καὶ νὰ γυρίσει πτὴν Ἑλλάδα. Τὴν ὥρα εἰκονογράφηση τοῦ βιβλίου, ἔχει φιλοτεχνήσει ὁ Ἀντώνης Καραμάρας. (Εκδόσεις ἈΣΕ).

Τζῆς Λόντον: «Ο ἄλκοολικός»

Τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ Λόντον εἶναι ἓνα παράδειγμα μικτὸ εἶδος λογοτεχνίας: ἐξομολόγηση γιὰ νὰ λυτρωθεῖ ὁ συγγραφέας ἀπὸ ἐνοχῆς αὐτοβιογραφίας γιὰ προσωπικὴ τοῦ ἱκανοποίηση, τεκμήριο διαμαρτυρίας γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν προλεταρίων τῆς Ἀμερικής, κοινωνιολογικὸ δικαίωμα γύρω ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ λιμανιοῦ καὶ τὸν μπόρ, πρᾶγμα στὴν τὴν θεραπεία καὶ τὴν ἀναμόρφωση τῶν ἀλλοκλήτων, ἀλλὰ καὶ ἐργὰ τέχνης, φυσικὰ, εἶναι καὶ ἓνα συναρπαστικὸ μυθιστόρημα, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Γιώργου Γιάνναρη ποὺ ἐργαζε καὶ μὴ εἰσαγωγή. (Εκδόσεις Σ.Ι.Ζαχαρόπουλου).

Μάλκομ Λόουρυ: «Τὸ ρολοὶ φάντασμα»

Ὁ Λόουρυ ἔγινε παγκόσμιον γνωστὸς ἀπὸ ἓνα καὶ μόνο βιβλίο του, τὲ περίφημο «Κἄτι ἀπὸ τὸ ἥμιστον» Ὁστόσο, ἔχει γράφει καὶ ἄλλα βιβλία πρὶν τὸ τραγικὸ τέλος του, μετὰ ἀπὸ μὴ ὁσονομικὴ περίοδο σὲ ἱδρυματὸ ἀποστεινωσῆς ἀπὸ ἀλκοὸλ. Ἀναμεσα στὰ κείμενα αὐτὰ εἶναι «Τὸ ρολοὶ φάντασμα» ποὺ γράφηκε πρὶν τὸ 1950, ἀλλὰ πρωτοδημοσιεύτηκε σὲ περιοδικὸ ἀπὸ 1973 καὶ λίγο ἀργότερα σὲ βιβλίο μαζί με ἄλλες νοῦβελες. Εἶναι μικρὰ τὸ κείμενο, ἀλλὰ δίνει ἀπὸ τῆς λίγες ευκαιρίες ποὺ μπορεί νὰ ἔχει κανεὶς γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ κοντὸ τὸν ρυθμὸ τοῦ συγγραφέα. Ἡ μετάφραση εἶναι ἀπὸ τὸν Γιάννη Γλῶτση. (Εκδόσεις «Ερᾶτος»).